

Arrest

nr. 291 974 van 14 juli 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. WARLOP
J. Swartenbroucklaan 14
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 november 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 oktober 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN /oco advocaat M. WARLOP en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1996.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 4 september 2021. Op 6 september 2021 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 20 juli 2022 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 13 oktober 2022 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pashtun te zijn. U bent geboren in Peshawar (Pakistan) waar u samen met uw gezin illegaal verbleef. Uw vader werkte als ontmijner in Afghanistan en verbleef regelmatig gedurende enkele maanden in Afghanistan, waarna hij terugkwam naar Pakistan. In 2014 of 2015 keerde u samen met uw ouders, vier broers en zus terug naar Afghanistan. Het werd immers steeds moeilijker voor uw vader om de grens over te steken en er waren ook andere problemen. Zo viel de Pakistaanse regering huizen binnen en was het moeilijk om naar de bazaar te gaan omdat er veel controles waren. Ook na jullie terugkeer naar Afghanistan zette uw vader zijn werk als ontmijner verder. U en uw gezin gingen in het dorp Deh Ghazi wonen, dat gelegen is in het district Kama van de provincie Nangarhar. U was anderhalf jaar werkloos. Vervolgens opende u een gordijnenwinkel. Nadien wilde u zich aansluiten bij het nationale leger, maar u mocht niet van uw vader. U ging gedurende zes of zeven maanden naar Turkije en in 2017 keerde u terug naar Afghanistan. Ongeveer zes maanden na uw terugkomst, wijdde u zich niet enkel aan het naaien van gordijnen, maar legde u zich ook toe op het maken van uniformen. Via uw neef raakte u aan werk voor het leger en verstelde u uniformen voor hen. Daarnaast hadden jullie ook particuliere klanten voor wie jullie uniformen op maat maakten. U deed dit werk gedurende drie jaar.

Vijftien of zestien dagen voor uw vertrek kreeg uw familie een eerste dreigbrief die aan uw vader gericht was. Hierin stond dat hij een spion was en als ontmijner in een organisatie werkte en dat zijn zoon, u dus, uniformen maakte voor het nationale leger. Jullie werden gevraagd om deze jobs stop te zetten. U bracht uw vader, die niet thuis was maar op zijn werk, hiervan op de hoogte. Hij zei dat jullie het zouden bespreken als hij terug thuis was. Ongeveer zeven of acht dagen na de ontvangst van deze brief kwam uw vader terug van zijn werk. Jullie bespraken de problemen, tot uw vader aangaf dat hij moe was en wilde slapen. Uw vader sliep beneden en u sliep op het dak. Die nacht vielen de taliban binnen in jullie huis. U vluchtte weg naar het huis van uw oom van moederszijde. Uw vader werd door de taliban geslagen en geboeid door hen meegenomen.

De dag nadien gingen uw neven naar het districtshuis om aangifte te doen van de ontvoering van uw vader. U bleef gedurende zes of zeven dagen in het huis van uw oom van moederszijde en ging nog één keer naar uw winkel, waar u aan uw leerlingen zei dat er iets was dat afgewerkt moest worden en waar u aangaf dat u problemen had. Een week na de ontvoering van uw vader werd een tweede dreigbrief in uw winkel neergelegd en vernam u van uw leerling dat deze daar toekwam. U maande hem aan om de winkel te sluiten en u de brief te brengen. Deze tweede dreigbrief was naar u gericht en er stond in dat u reeds verwittigd was dat u met uw job moest stoppen. U deed dit niet en er werd dan ook opgeroepen om u op te pakken en af te maken. De dag nadat u de brief kreeg, verliet u Afghanistan en reisde u vervolgens gedurende acht maanden naar België, waar u twee dagen na aankomst, op 6 september 2021, een verzoek om internationale bescherming indiende.

Na uw vertrek uit Afghanistan verhuisden uw moeder, zussen en broer naar het huis van uw oom van moederszijde. Van de burens vernamen jullie dat er nog twee of drie keer mensen naar jullie huis kwamen om naar jullie te vragen.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: uw taskara (origineel); een getuigschrift van uw school in Pakistan (origineel); een publiciteitskaartje van uw winkel (kopie); een foto van uzelf, uw broer en uw leerling in uw winkel (origineel); twee dreigbrieven van de taliban (kopie); twee briefomslagen (origineel). Voorts legt u de volgende identiteitsdocumenten van uw familieleden neer: een kopie van enkele pagina's van het Afghaans paspoort van uw vader dat uitgegeven werd op 17 september 2002; de taskara's van uw vader (kopie), van uw oom M. (kopie), van uw neef M. (kopie) en van uw neef S. (kopie) neer; en ook een kopie van de Afghaanse identiteitskaart van uw oom M. Ook legt u een stapel documenten (allemaal kopies) neer die betrekking hebben op het feit dat uw neef M. bij het leger was. Deze stapel bevat onder meer zijn legerbadge met als vervaldatum 30 juli 2024, een appreciatiecertificaat van 201 Selab corps, documenten met betrekking tot zijn overplaatsing naar verschillende posities, twee opleidingscertificaten van een computercursus in 1390 (2011), twee certificaten van Engelse taalcursussen van 2010 en 2011 en zes foto's die van hem genomen zijn in uniform in eenzelfde setting. Voorts legt u ook een schoolcertificaat (kopie) en een bankkaart van M. neer (kopie). Aangaande uw neef S. legt u een kaart van het nationale leger neer die uitgegeven werd op 1 december 2010 en geldig is tot 1 december 2013 (kopie). Met betrekking tot uw vader legt u de volgende documenten neer: een certificaat van een ontmijningscursus die uw vader volgde en waarop de periode september en augustus [19]90 vermeld staat (origineel), drie foto's waarop uw vader als ontmijner aan de slag is (kopie), een notitie die uw vader maakte waarop staat sinds wanneer hij ontmijner was en sinds wanneer hij leidinggevend ontmijner werd (kopie), een kaart van de Afghan Technical Consultants (ATC) van uw vader waarop staat dat hij section leader was en die geldig was tot 31 maart 2011 (kopie). Ook werd een document getiteld 'werkdokument ATC vader ' (kopie) overgemaakt dat algemene informatie over mijnen bevat, een kaart met coördinaten en een onleesbaar document. Tot slot werd ook de achterkant van een of meerdere niet nader te bepalen certifica(a)t(en) neergelegd.

Na uw persoonlijk onderhoud maakte u via uw advocate uw facebooklink over en ook twee opmerkingen betreffende de notities van het persoonlijk onderhoud. Een daarvan betrof de duur om uw winkel te bereiken vanuit uw huis en met de andere opmerking wenste u te corrigeren dat de eerste dreigbrief niet vijftien of zestien dagen voor uw vertrek gestuurd werd, maar wel een week voor uw vertrek.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er dient immers vastgesteld te worden dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw beweerde asielrelaas.

Uw problemen zouden zijn ontstaan ten gevolge van het werk van uw vader als ontmijner en ten gevolge van uw eigen werk als persoon die legeruniformen maakte voor het leger en voor particulieren. Er dient vooreerst aangestipt te worden dat u nalaat om overtuigende bewijzen neer te leggen van het feit dat uw vader recent als ontmijner aan de slag was en van uw beweerde werkzaamheden voor het leger. Indien uw vader daadwerkelijk tot aan zijn ontvoering als ontmijner aan de slag geweest zou zijn, kan verwacht worden dat u dit eenvoudigweg zou kunnen staven met documenten. De vaststelling dat dit niet zo is, schaadt de geloofwaardigheid van zijn beweerde recente activiteiten. Vooreerst dient ook nog algemeen aangestipt te worden dat uit de toegevoegde landeninformatie blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van documenten en attesten. Er kan dan ook a priori weinig waarde worden gehecht aan Afghaanse documenten. Hoe dan ook, met betrekking tot de documenten van uw vader valt het op dat deze dateren van zeer lang geleden. Het door u neergelegde originele certificaat van de ontmijningscursus (document 2) werd opgemaakt in het jaar 90 – gelet op de vermelding van de maanden augustus en september kan afgeleid worden dat de westerse kalender gehanteerd werd door de opsteller van dit certificaat, waardoor het jaar van opmaak gesitueerd dient te worden in 1990, i.e. meer dan dertig jaar geleden. Met betrekking tot dit document kan bovendien opgemerkt worden dat het feit dat er staat dat de cursus plaatsvond van '4 september 90' tot '19 augustus 90' ernstige vraagtekens oproept met betrekking tot de authenticiteit van dit document. Van een dergelijk officieel document kan verwacht worden dat de beschrijving van een periode in de juiste volgorde zou gebeuren. De drie foto's die u neerlegt waarvan u aangeeft dat uw vader hierop aan de slag is als ontmijner (CGVS, p. 13; document 3) kunnen niet gelden als bewijs voor zijn recente activiteiten. Uit deze foto's valt immers geenszins af te leiden wanneer deze precies genomen werden, laat staan wie er precies op afgebeeld staat. Tijdens uw interview op het CGVS werd er aangedrongen dat u meer recente documenten van het werk van uw vader diende neer te leggen (CGVS, p. 13, 15, 25). Dat jullie toen jullie in Pakistan waren wel documenten hadden maar dat die verbrand werden (CGVS, p. 13), biedt geenszins een voldoende excuus voor het ontbreken van deze documenten. Jullie hebben Pakistan intussen al immers sinds 2014 of 2015 verlaten. Dat deze documenten bij uw vader op het werk lagen (CGVS, p. 13), kan ook niet vergoelijken dat u geen begin van bewijs van de recente activiteiten van uw vader neerlegt. Na uw persoonlijk onderhoud op het CGVS maakte u uiteindelijk nog een kopie van een kaart van de Afghan Technical Consultants (ATC) van uw vader over waarop staat dat hij section leader was en die geldig was tot 31 maart 2011 (document 27; kopie). Hierover kan aangestipt worden dat het een kopie betreft waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan. Hoe dan ook toont u met deze kaart die slechts geldig was tot 31 maart 2011 geenszins aan welke activiteiten uw vader in de periode nadien had. Ook uit het een document getiteld 'werkdokument ATC vader' (document 29; kopie) kan niets worden afgeleid met betrekking tot de recente activiteiten van uw vader. Dit betreft slechts algemene informatie over mijnen, een kaart met coördinaten en een onleesbaar document. Ook wat uw verklaringen aangaande de (recente) activiteiten van uw vader betreft, kunnen enkele opvallende hiaten in uw kennis vastgesteld worden. Zo is het bevreemdend dat u aangeeft dat hij in de laatste periode in Paktia werkte, maar dat u niet kan aangeven waar precies in Paktia (CGVS, p. 17). U kent noch de naam van de baas van uw vader, noch de naam van collega's van uw vader (CGVS, p. 17). Het doet overigens de wenkbrauwen fronsen dat u met betrekking tot de organisatie waar uw vader meer dan dertig jaar gewerkt zou hebben slechts kon zeggen dat ATC de afkorting is voor Afghanistan Technical 'iets' (CGVS,

p. 17). Indien u en uw vader daadwerkelijk door de taliban belaagd werden omwille van het werk van uw vader voor ATC zou verwacht worden dat u minstens voluit de naam van de organisatie Afghan Technical Consultants zou kennen. Aangaande uw eigen beweerde activiteit, het feit dat u uniformen versterkte voor het leger, laat u evenzeer na om hiervan overtuigende bewijzen neer te leggen. Nochtans had uw neef S. volgens uw verklaringen een overeenkomst met het leger (CGVS, p. 16, 25). In het kader van deze overeenkomst bracht hij de uniformen naar uw winkel, waarvoor u op uw beurt het nodige deed. Gepolst naar bewijzen van die overeenkomst tussen deze neef en het leger (CGVS, p. 16), stelt u dat hij intussen naar Iran vluchtte en dat u geen contact meer met hem heeft. Gezien uit uw verklaringen blijkt dat deze neef pas na de machtsovername door de taliban uit Afghanistan weggegaan zou zijn (CGVS, p. 15), kan niet ingezien worden waarom u, die aanhaalde omwille van het feit dat u uniformen maakte voor het leger vervolgd te worden, niet eerder de nodige stappen ondernam om te kunnen aantonen dat u dit daadwerkelijk deed. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers verwacht worden dat hij spontaan zo spoedig mogelijk het nodige doet om zijn relaas te ondersteunen met documenten. Dat u heden geen overtuigende documenten neerlegt van uw beweerde activiteiten voor het leger, zet het geloof in uw aangehaalde werkzaamheden op de helling. De foto van uzelf, uw broer en uw leerling in uw winkel toont slechts aan dat jullie zich in een winkel met stoffen bevonden op het moment dat deze foto genomen werd. Uit deze foto kan geenszins blijken dat jullie zich bezighielden met legeruniformen, gezien er enkel gordijnen op de foto te zien zijn. Het door u neergelegde publiciteitskaartje van uw winkel, waarop een gordijn en legeruniform te zien is en waarover u aangeeft dat u dit bij elk uniform dat uw winkel verliet voegde om reclame te maken (CGVS, p. 13), heeft een bijzonder geringe bewijswaarde. Een dergelijk kaartje kan immers bijzonder gemakkelijk in scène gezet worden. Louter dit kaartje is dan ook geenszins afdoende om te bewijzen dat u daadwerkelijk met legeruniformen werkte. Dat u geen overtuigende bewijzen kan neerleggen van het recente werk van uw vader als ontmiener en van uw beweerde opdracht voor het leger, roept ernstige vraagtekens op bij uw bewering dat u omwille hiervan gevisieerd zou zijn en zet de geloofwaardigheid van uw relaas op de helling.

Voorts kan aangestipt worden dat uw asielrelaas verschillende tegenstrijdigheden en ongeloofwaardigheden bevat, hetgeen evenzeer afbreuk doet aan uw bewering dat u in het vizier van de taliban gelopen zou zijn.

Zo kan gewezen worden op een ernstige tegenstrijdigheid betreffende het door u geschetste tijds kader van de bedreigingen die u en uw vader kregen. Bij uw interview op de DVZ situeerde u de eerste dreigbrief een week voor de aanval op uw huis en de tweede dreigbrief een week na de aanval op uw huis (Vragenlijst CGVS, afgenomen op de DVZ d.d. 21 oktober 2021, punt 3.5). Tijdens uw interview op het CGVS bij u gepolst hoeveel tijd er tussen de twee dreigbrieven zat, antwoordde u dat er zeven of acht dagen tussen zaten (CGVS, p. 14). Eens te meer gezien u in het begin van het interview aangaf dat uw interview op de DVZ goed verlopen was en dat u geen aanpassingen wenste te maken (CGVS, p. 2), kan verwacht worden dat u eensluidende verklaringen zou afleggen. De vaststelling dat dit niet zo is, werpt een schaduw op de geloofwaardigheid van uw relaas. Geconfronteerd met de voornoemde tegenstrijdigheid (CGVS, p. 24), zag u in eerste instantie niet in wat de tegenstrijdigheid was. Erop gewezen dat er in de ene versie twee weken tussen het krijgen van de twee dreigbrieven zit en in de andere versie slechts één week, meende u dat u tijdens het vorige interview ook een week gezegd had (CGVS, p. 24). Met deze uitlating doet u geenszins afbreuk aan de voornoemde tegenstrijdigheid. U werpt vervolgens op dat de data ook op de dreigbrieven staan (CGVS, p. 24). Echter zijn ook de data op de dreigbrieven niet coherent te noemen met uw verklaringen. De data op deze dreigbrieven betreffen 25/06/1442 (komt overeen met 8 februari 2021 in de Gregoriaanse kalender) en 2/7/1442 (14 februari 2021). Er kan aldus vastgesteld worden dat er ongeveer een week tussen deze twee dreigbrieven zit. Ofschoon dit enigszins in lijn ligt met uw verklaringen op het CGVS waarnaar hierboven verwezen werd, dient opgemerkt dat uw overige verklaringen tijdens uw persoonlijk onderhoud hiermee niet in overeenstemming gebracht kunnen worden. U gaf te kennen dat u de eerste dreigbrief kreeg vijftien of zestien dagen voor uw vertrek (CGVS, p. 21) en stelde later dat u de dag nadat u de tweede dreigbrief kreeg Afghanistan verliet (CGVS, p. 23). Het interval tussen de ontvangst van beide dreigbrieven is aldus meer dan twee weken. Dat u nadien als opmerking bij de notities van het persoonlijk onderhoud opwerpt dat u wilt corrigeren dat de eerste dreigbrief niet vijftien of zestien dagen voor uw vertrek gestuurd werd, maar wel een week voor uw vertrek, is een post factum verklaring van uwentwege, die geenszins afbreuk doet aan de vaststelling dat u geen coherente verklaringen aflegt over het tijds kader van de beweerde bedreigingen. Eens te meer gezien ook uit andere zaken die u zei af te leiden valt dat er meer dan één week tussen de dreigbrieven zit, is de inhoud van deze dreigbrieven geenszins coherent te noemen met uw verklaringen. Zo zei u dat uw vader ontvoerd werd zeven of acht dagen na de ontvangst van de eerste dreigbrief (CGVS, p. 11) en verklaarde u dat een week na de ontvoering van uw vader de tweede dreigbrief werd neergelegd (CGVS, p. 23). Het tijdplaatje met betrekking tot de dreigbrieven klopt aldus allerm minst. Aangaande de dreigbrieven kan nog opgemerkt worden dat dit slechts kopieën zijn waarvan de

authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan. Documenten hebben bovendien slechts bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier geenszins het geval is. Ook de ongeloofwaardige reactie van u en uw vader op de door u aangegeven bedreigingen doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Zo komt het allerm minst overtuigend over dat uw vader, die elders aan het werk was op het moment dat u de eerste dreigbrief kreeg, een week later gewoonweg terug naar huis zou komen (CGVS, p. 21). Uit de vertaling van deze brief blijkt dat ermee gedreigd wordt dat u en uw vader jullie jobs moeten stopzetten. Als jullie dat niet doen, kan dat leiden tot jullie dood. Dat uw vader zich na het krijgen van een dergelijke brief naar jullie huis zou begeven, nota bene de plaats waar de dreigbrief werd afgeleverd en waarvan dus zeer duidelijk is dat jullie belagers van de coördinaten op de hoogte zijn, komt allerm minst aannemelijk over. Dat uw vader naar huis kwam om dit probleem te bespreken (CGVS, p. 21), biedt geen verklaring voor dit onnodige risico dat hij nam gezien de dreiging. Uit uw eerdere verklaringen bleek immers dat u hem op zijn werk op de hoogte kon brengen (CGVS, p. 21). Er kan dan ook niet ingezien worden wat voor meerwaarde het zou hebben voor hem om naar huis te komen. De vraag aan u voorgelegd of jullie niet overwogen om elkaar op een andere plaats te zien, geeft u aan dat jullie van plan waren om naar het huis van uw oom te gaan, dat op een half uur van jullie gelegen was (CGVS, p. 21), maar dat uw vader zich nadat hij thuis kwam niet goed voelde. Dergelijke onvoorzichtigheid in het licht van de door u geschetste dreiging komt allesbehalve geloofwaardig over.

Voorts is het allerm minst plausibel dat u na het krijgen van de eerste dreigbrief en nadat uw vader reeds ontvoerd werd door de taliban (CGVS, p. 22) nog naar uw winkel ging. Dat u, die omwille van zijn werk als kleermaker voor het leger bedreigingen ontving, zich nog naar zijn winkel zou begeven nadat het zeer duidelijk was dat het de taliban menens was, gezien uw vader door hen ontvoerd werd, is volstrekt ongeloofwaardig. Bij u gepolst waarom u dit zou doen, als uw vader net ontvoerd was, zegt u dat u er slechts een uur naartoe ging en dat u er aan de leerlingen wat taken ging geven die ze moesten afwerken (CGVS, p. 22). In het licht van de door u geschetste dreiging is het niet overtuigend dat u uw leven zomaar op het spel zou zetten. Bovendien is het bevreemdend dat uw leerlingen nog aan de slag waren gezien de bedreigingen die u kreeg omwille van uw werk als persoon die uniformen maakt voor het leger. Dat u hen nog met gevaar voor hun eigen leven aan de slag zou laten en dat u pas na de tweede dreigbrief vroeg om de winkel te sluiten en weg te gaan (CGVS, p. 22) is merkwaardig. Betreffende uw winkel kan er nog gewezen worden op een tegenstrijdigheid. Hoewel u bij het begin van het persoonlijk onderhoud op het CGVS aangaf dat u vijf of zes dagen voor uw vertrek voor het laatst in uw winkel werkte (CGVS, p. 6), zei u op het einde van het interview dat u ongeveer drie dagen voor uw vertrek voor het laatst in uw winkel werkte (CGVS, p. 24). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid bleef u stil en wenste u niet te reageren (CGVS, p. 24). Indien waargebeurd is het merkwaardig dat u geen coherente verklaringen zou afleggen over het moment waarop u voor het laatst uw winkel betrad. Deze vaststellingen aangaande uw winkel zijn bevreemdend en ondermijnen bijkomend de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas.

Ook het feit dat u nauwelijks op de hoogte blijkt van enkele essentiële kernelementen van uw relaas noopt ertoe te besluiten dat er geen geloof gehecht kan worden aan de door u beweerde gebeurtenissen.

Zo legt u merkwaardige verklaringen af over het feit of de werkgever van uw vader al dan niet op de hoogte gesteld werd over de ontvoering van uw vader. Gepolst of jullie de ATC informeerden, stelt u dat de ATC niet op de hoogte was toen u nog in Afghanistan was (CGVS, p. 22). U voegt eraan toe dat ATC later misschien sowieso wel door uw neven op de hoogte gebracht werd. Gepeild of u het dan niet zeker weet, stelt u dat u nadien naar hier vertrok en dat u niet echt op de hoogte bent (CGVS, p. 22). Het is bevreemdend dat u niet over dergelijke essentiële aspecten van de afwikkeling van de problemen van uw familie op de hoogte zou zijn. Dat jullie thuis geen gezinshoofd hebben en dat uw broer nog jong is (CGVS, p. 22) biedt hier allerm minst een afdoende verklaring voor, nu uit uw verklaringen bleek dat u nog regelmatig contact onderhoudt met uw neef (CGVS, p. 8, 22). Erop gewezen dat u zo'n dingen toch kan vragen aan uw neef, begint u over de demarches die hij gedaan zou hebben bij het districtscentrum (CGVS, p. 22), wat geen betrekking heeft op de kwestie of de werkgever van uw vader al dan niet ingelicht werd.

Ook blijkt u nauwelijks op de hoogte over de identiteit van uw belagers, wat evenzeer vraagtekens oproept. Uw verklaringen hieromtrent zijn immers zeer vaag. Gepolst of u weet van wie de dreigbrieven van de taliban afkomstig waren, luidt uw antwoord in eerste instantie 'neen' (CGVS, p. 23). Vervolgens geeft u aan dat er wel de naam S. Q. op staat, maar uitgenodigd om meer informatie over deze persoon te geven stelt u niets over hem te weten (CGVS, p. 23). Gevraagd of u en uw familie dan niets ondernamen om meer te weten te komen over deze persoon, zegt u dat hij een lid van de taliban is en dat jullie niet meer weten (CGVS, p. 23). Later geeft u nog aan dat uw familie naar hem vroeg in het districtshuis, maar dat niemand informatie over hem kon geven (CGVS, p. 23). Indien uw vader daadwerkelijk ontvoerd werd door toedoen van S. Q, indien u omwille van de bedreigingen die u van hem kreeg het land verliet en indien de tegenpartij ook na uw vertrek nog inspanningen leverde om u te vinden – al weet u niet wie precies er naar uw ouderlijk huis kwam (CGVS, p. 23) –, is het bijzonder merkwaardig dat u niet meer informatie kan aanreiken over de precieze identiteit van uw belagers. Er kan immers redelijkerwijs verwacht worden dat u en uw familieleden stevige inspanningen zouden doen om zich dienaangaande

grondig te informeren, onder meer om de veiligheidssituatie van de rest van uw familieleden verder in te schatten. Dat dit klaarblijkelijk niet het geval is, zet evenzeer de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees op de helling.

Tot slot kan er nog op gewezen worden dat het feit dat u stelt dat er na uw vertrek nog twee of drie keer personen naar uw huis kwamen (CGVS, p. 23, 24) wel een zeer vage beschrijving betreft. Indien u daadwerkelijk bedreigd werd en men ook na uw vertrek u nog bij u thuis kwam zoeken, is het bevreemdend dat u niet precies zou kunnen zeggen hoe vaak ze nog bij u thuis langs kwamen.

Uit het voorgaande blijkt dat er geenszins geloof gehecht kan worden aan uw bewering dat u in het vizier van de taliban gelopen zou zijn en dat u door hen bedreigd werd (CGVS, p. 12).

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei

2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is. Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie

heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09,

M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van

humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan tot slot niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De overige documenten die u neerlegt in het kader van uw verzoek slagen er niet in om voorgaande vaststellingen te wijzigen. De briefomslagen tonen slechts aan dat u post vanuit Afghanistan ontving. Uw taskara heeft slechts betrekking op uw nationaliteit en identiteit, die in voorgaande beslissing niet betwist worden. Ook de identiteit en nationaliteit van uw vader, die u wenst aan te tonen door zijn taskara en paspoort dat uitgegeven werd op september 2002 neer te leggen, worden niet betwist in deze beslissing. Dat u naar school geweest bent in Pakistan, zoals u wenst aan te tonen met het getuigschrift van uw school, wordt evenmin in twijfel getrokken in bovenstaande argumentatie. Aangaande de documenten van uw overige familieleden die u neerlegt, met name de documenten inzake het werk van uw neef M. en S; en de taskara's van uw oom M. (kopie), van uw neef M. (kopie) en van uw neef S. (kopie) neer; en de kopie van de Afghaanse identiteitskaart van uw oom M. kan worden aangestipt dat het allemaal kopieën betreft waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan en kan zoals hierboven uiteengezet in herinnering gebracht worden dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten in het algemeen erg onzeker is, gelet op de welig tierende corruptie. Voorts dient te worden benadrukt dat uit deze documenten niet kan blijken dat het daadwerkelijk om uw familieleden gaat. Tijdens uw interview op het CGVS werd nochtans uitdrukkelijk aan u gevraagd om niet alleen documenten over het werk van uw neven bij het leger neer te leggen, maar ook documenten om aan te tonen dat het om uw neven gaat (CGVS, p. 15, 25). U legt weliswaar de taskara's van deze personen neer, maar op basis van de inhoud van deze taskara's kan niet blijken dat deze personen familieleden van u zijn. Hieruit blijkt immers geen link met uw persoon. Hoewel aan u uitdrukkelijk gevraagd werd om bijvoorbeeld ook foto's van u en uw neven samen te bezorgen (CGVS, p. 15), maakte u geen dergelijke foto's over. De werkdocumenten van M. en van S. en de door u neergelegde identiteitsdocumenten van M, S. en uw oom M. kunnen dan ook geen nieuw licht werpen op de voorgaande beslissing. Van de achterkant van een of meerdere certificaten is niet duidelijk tot welk document het toebehoort. De opmerking bij de notities van het persoonlijk onderhoud die door u werd overgemaakt en die nog niet besproken werd in bovenstaande beslissing, met name de afstand van uw huis naar uw winkel, maakt geen deel uit van de kern van bovenstaande argumentatie. Het feit dat u uw facebooklink overmaakte, kan gelet op het feit dat hierop geen relevante informatie betreffende uw verzoek om internationale bescherming staat bovenstaande redenering niet ombuigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 32 van de Grondwet, van artikel 39/60, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van "de rechten van verdediging en de gelijkheid der wapens".

De verzoekende partij geeft vooreerst te kennen dat, ondanks haar verzoek, het administratief dossier nooit werd overgemaakt. Zij verwijst hierbij naar artikel 32 van de Grondwet dat bepaalt dat iedereen toegang moet hebben tot administratieve stukken en om er een kopie van te kunnen krijgen. Tevens benadrukt zij dat deze voorziening voor de procedure bij de Raad doorslaggevend is omwille van het geschreven karakter en het feit dat er geen nieuwe middelen mogen worden opgeworpen ter zitting (artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet). De verzoekende partij meent dat de rechten van verdediging hierdoor zijn geschonden en vraagt de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij een manifeste appreciatiefout aan en de schending van artikel 1 A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de samenwerkingsplicht.

Vooreerst citeert de verzoekende partij de vermeende geschonden wetsartikelen, tevens citeert en refereert zij naar 's Raads rechtspraak. Verder zet de verzoekende partij op een theoretische wijze de samenwerkingsplicht van verweerder uiteen. Zij citeert en verwijst hierbij naar 's Raads rechtspraak, naar

een UNHCR-rapport, naar rechtsleer, naar het arrest M.M. van 22 november 2012 van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ) en naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM).

In een volgend onderdeel van haar middel zet de verzoekende partij uiteen een vrees voor vervolging te kennen omwille van haar werk daar ze legeruniformen hersteld heeft, omwille van het werk van haar vader als ontmiijner en haar verblijf in het westen vervolging te vrezen in Afghanistan. Hierbij gaat de verzoekende partij in op de onderscheiden motieven van de bestreden beslissing.

Verder stelt de verzoekende partij dat er in haar hoofde een risico tot vervolging door de taliban moet worden weerhouden bij een terugkeer uit het Westen. Zij citeert hierbij fragmenten uit en refereert naar 's Raads rechtspraak. Voorts stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij haar geen enkele vraag gesteld heeft omtrent haar jarenlange afwezigheid uit Afghanistan. De verwerende partij heeft geen onderzoek gevoerd naar de mogelijke invloed van haar verblijf in België. Vervolgens betoogt de verzoekende partij dat de motivering van verwerende partij die gesteld zou hebben dat er uit bronnen niet blijkt dat terugkeerders worden mishandeld door de taliban, niet kan worden bijgetreden. De verzoekende partij citeert hierbij fragmenten uit persartikels, uit een rapport van UK Home Office van februari 2022, uit het Nansen-profiel van oktober 2021 en uit een EASO-rapport van 2 september 2020. Hierna besluit zij dat de bestreden beslissing vernietigd moet worden en er een nieuw onderzoek gevoerd moet worden op dit vlak, gezien verwerende partij geen enkele vraag gesteld zou hebben over zijn vrees na een jarenlange afwezigheid in Afghanistan. Gezien er geen enkel onderzoek gevoerd zou zijn naar haar integratie in het Westen, waardoor zij blootgesteld zou kunnen worden aan een vervolging in Afghanistan, stelt de verzoekende partij dat de onderzoeks- en samenwerkingsplicht geschonden werden.

Vervolgens citeert de verzoekende partij een fragment uit de bestreden beslissing en betoogt dat het onduidelijk is op welke bronnen verwerende partij zich baseerde om te besluiten dat de situatie in Afghanistan geen risico inhoudt in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij hierdoor niet beantwoordt aan haar zorgvuldigheids-, motiverings-, en samenwerkingsplicht. Daarenboven meent de verzoekende partij dat uit de bronnen die de verwerende partij aanhaalt, juist de volatiele en onrustige situatie in Afghanistan op de voorgrond treedt. De verzoekende partij citeert in dit verband fragmenten uit en refereert uitgebreid aan landeninformatie, naar persartikels, naar rechtsleer en naar 's Raads rechtspraak. Daarenboven besluit de verzoekende partij dat zij een hoger risico heeft op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) en een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) omwille van haar terugkeer uit het Westen, het feit dat zij uniformen voor het leger maakte, dat haar neef een contract voor het leger had, dat andere neven werkzaam waren in het leger en dat haar vader bij ACP gewerkt heeft. De verwerende partij wordt door de verzoekende partij verweten hiermee geen rekening gehouden te hebben. Vervolgens meent de verzoekende partij dat de verwerende partij in haar bestreden beslissing niet aantoonde dat de humanitaire crisis in Afghanistan losstaat van de taliban. Zij citeert hierbij fragmenten uit 's Raads arrest van 31 maart 2022 met nummer 270 813, uit landeninformatie en uit persartikels. Hieruit besluit de verzoekende partij dat de oorzaak van de drastische verslechtering van de socio-economische situatie in Afghanistan weldegelijk het gevolg is van de machtswissel. De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij tekortgeschoten is in de beginselen van behoorlijk bestuur, in haar onderzoeksplicht en in haar zorgvuldigheids- en samenwerkingsplicht, gezien zij in hoofde van de verzoekende partij geen rekening gehouden zou hebben bij het nemen van de bestreden beslissing met de socio-economische situatie en het verhoogde risico als terugkeerder.

3. De aanvullende nota

3.1. Op 16 februari 2023 dient de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA COI *"Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments"* van 4 november 2022, beschikbaar op: https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf;
- EUAA *"Country Guidance: Afghanistan"* van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>;
- EUAA, *"Afghanistan Security Situation"* van augustus 2022 beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf;

- COI Focus Afghanistan, "Veiligheidssituatie" van 5 mei 2022; beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_202205.pdf;
- EASO, "Afghanistan Country Focus" van januari 2022 beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf;
- EUAA, "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van augustus 2022, https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf;
- EASO, "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City" van augustus 2022, https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif;
- EUAA, "Afghanistan: Targeting of individuals" van augustus 2022 beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf.

3.2. Ter terechtzitting legt de verzoekende partij een aanvullende nota neer waarbij ze de volgende documenten voegt: attest van 15 februari 2001 waarin wordt aangegeven dat verzoekers vader van 09/18/90 tot "december 31,2000" voor ATC gewerkt heeft, een aanbevelingsbrief van 18 januari 2001, een attest van 3 juni 2012 dat zij opnieuw aangeworven werd, een originele badge, een schoolcertificaat en omslag.

4. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

6. De artikelen 2 en 3 van de wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De motieven van de bestreden beslissing kunnen echter op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet voldaan. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De verzoekende partij laat verder na uiteen te zetten op welke wijze zij de andere bepalingen van artikel 62 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

7. Overeenkomstig de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur heeft de verzoekende partij een recht op inzage. Dit betreft een passieve openbaarheid op verzoek (RvS 2 april 2003, nr. 117.862; RvS 11 juni 2003, nr. 120.369), zoals ook artikel 41, lid 2, b) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie deze lijkt te voorzien. Conform artikel 32 van de Belgische Grondwet heeft ieder *“het recht elk bestuursdocument te raadplegen en er een afschrift van te krijgen, behoudens in de gevallen en onder de voorwaarden bepaald door de wet, het decreet of de regel bedoeld in artikel 134”*.

Het inzagerecht laat de verzoekende partij of haar advocaat aldus toe om haar dossier op het Commissariaat-generaal in te kijken en kennis te nemen van de inhoud teneinde haar verdediging te organiseren. De verzoekende partij draagt echter zelf de verantwoordelijkheid voor de organisatie van haar verdediging en het komt haar toe om op diligente en alerte wijze haar verdediging te laten waarnemen door een advocaat van haar keuze en tijdig de nodige stappen te ondernemen teneinde inzage van het administratief dossier op de zetel van het Commissariaat-generaal te krijgen. Nergens uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij of haar advocaat geen toegang zou hebben verkregen tot het administratief dossier. De verzoekende partij toont aldus niet aan dat zij geen gebruik kon maken van dit inzagerecht, te meer uit het administratief dossier blijkt dat zij op geen enkel moment inzage heeft gevraagd zodat zij de eventuele schending van het inzagerecht niet dienstig kan aanvoeren. Immers, uit het rechtsplegingsdossier blijkt enkel dat haar advocaat vroeg om een kopie van het administratief dossier door te sturen, doch niet dat zij verzocht om inzage in het dossier. Er bestaat geen enkele rechtsregel waaruit blijkt dat het CGVS verplicht zou zijn om binnen een bepaalde tijdsperiode bepaalde stukken over te maken waar per e-mail of per fax om wordt verzocht. Uitzondering hierop betreft de procedure voorzien in artikel 57/5quater van de Vreemdelingenwet op grond waarvan de verzoekende partij een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud kan opvragen voordat de beslissing over haar verzoek om internationale bescherming wordt genomen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij dit gedaan heeft en dat haar vorige raadsman twee opmerkingen omtrent de notities van het persoonlijk onderhoud geformuleerd heeft. Daarenboven raakt het recht om toegang te verkrijgen tot het administratief dossier niet aan de wettigheid van de bestreden beslissing zelf, doch heeft het betrekking op de mogelijkheid om middelen aan te voeren bij de Raad. Volgens vaste rechtspraak moeten in het verzoekschrift alle middelen worden ontwikkeld, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen (RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208.472; RvS 22 april 2010, nr. 203.209; RvS 4 maart 2010, nr. 201.497; RvS 10 februari 2010, nr. 200.738), in welk geval die middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk moeten worden opgeworpen (RvS 10 februari 2010, nr. 200.738).

Bovendien had de verzoekende partij of haar advocaat overeenkomstig artikel 39/61 van de Vreemdelingenwet eveneens gebruik kunnen maken van het inzagerecht bij de Raad en ter griffie inzage kunnen nemen van het volledige rechtsplegingsdossier, waarin de stukken waarop de commissaris-generaal zich heeft gebaseerd voor het nemen van de bestreden beslissing zich bevinden. De verzoekende partij kan dan ook niet worden gevolgd waar zij in het verzoekschrift stelt dat een latere inzage in het administratief dossier de schending van haar rechten van verdediging niet kan lenigen. Ook wat betreft deze mogelijkheid tot inzage, heeft de verzoekende partij dan wel haar raadsvrouw nagelaten om hiervan gebruik te maken. Waar de verzoekende partij in het verzoekschrift aanhaalt dat zij zich op de bepaalde documenten niet kan verweren daar haar advocaat geen kennis heeft van deze documenten, dient er te worden vastgesteld dat het documenten betreft die de verzoekende partij zelf neergelegd heeft.

De rechten van verdediging zijn niet geschonden.

8. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

8.1. Vooreerst haalt de verzoekende partij aan dat zij vreest bij een terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door de taliban omwille van haar werk als kleermaker die legeruniformen gemaakt heeft, alsook omdat haar vader als ontmiener tewerkgesteld was. De verzoekende partij betoogt ook dat haar twee neven voor het Afgaanse leger werkten. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven van de verzoekende partij in dit verband verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoekende partij.

8.2. Ter staving van haar verzoek om internationale bescherming legt de verzoekende partij een aantal documenten voor (zie map 'Documenten' in het administratief dossier): haar taskara (origineel); een getuigschrift van haar school in Pakistan (origineel); een publiciteitskaartje van haar winkel (kopie); een foto van haarzelf, haar broer en een leerling in haar winkel (origineel); twee dreigbrieven van de taliban (kopie); twee briefomslagen (origineel), een kopie van enkele pagina's van het Afghaans paspoort van haar vader dat uitgegeven werd op 17 september 2002; de taskara's van haar vader (kopie), van haar oom M. (kopie), van haar neef M. (kopie) en van haar neef S. (kopie); een kopie van de Afghaanse identiteitskaart van haar oom M., alsook haar Facebooklink.

Ter staving van het profiel van haar vader en neven brengt de verzoekende partij een stapel documenten (allemaal kopies) bij die betrekking hebben op het feit dat haar neef M. bij het leger was: zijn legerbadge met als vervaldatum 30 juli 2024, een appreciatiecertificaat van 201 Selab corps, documenten met betrekking tot zijn overplaatsing naar verschillende posities, twee opleidingscertificaten van een computercursus in 1390 (2011), twee certificaten van Engelse taalcursussen van 2010 en 2011 en zes foto's die van hem genomen zijn in uniform in eenzelfde setting. Voorts legt de verzoekende partij ook een schoolcertificaat (kopie) en een bankkaart van M. neer (kopie).

Ter staving van het profiel van haar neef S. legt de verzoekende partij volgend document neer: een kaart van het nationale leger die uitgegeven werd op 1 december 2010 en geldig is tot 1 december 2013 (kopie).

Met betrekking tot haar vader legt de verzoekende partij de volgende documenten neer: een certificaat van een ontmiijningscursus die haar vader volgde en waarop de periode september en augustus [19]90 vermeld staat (origineel), drie foto's waarop haar vader als ontmiijner aan de slag is (kopie), een notitie die haar vader maakte waarop staat sinds wanneer hij ontmiijner was en sinds wanneer hij leidinggevend ontmiijner werd (kopie), een kaart van de Afghan Technical Consultants (ATC) van haar vader waarop staat dat hij section leader was en die geldig was tot 31 maart 2011 (kopie). Eveneens brengt ze een document bij waaruit blijkt dat haar vader op 3 juni 2012 opnieuw aangeworven werd, alsook een aanbevelingsbrief van 18 januari 2001 en een document waarin wordt aangegeven dat haar vader tot 31 december 2000 voor ACT gewerkt heeft. Ook werd een document getiteld 'werkdokument ATC vader' (kopie) overgemaakt dat algemene informatie over mijnen bevat, een kaart met coördinaten en een onleesbaar document. Tot slot werd ook de achterkant van een of meerdere niet nader te bepalen certifica(a)t(en) neergelegd.

Het behoort tot de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die uitspraak doet met hervormingsbevoegdheid, om zich uit te spreken over de bewijswaarde van documenten, ook indien de echtheid ervan niet wordt betwist (RvS 1 oktober 2021, nr. 14.605 (c)).

Inzake de documenten van Afghaanse origine wijst de Raad er vooreerst op dat uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie in verband met corruptie en documentfraude in Afghanistan (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat omwille van de hoge graad van corruptie valse, Afghaanse documenten gemakkelijk (al dan niet tegen betaling) verkrijgbaar zijn, hetgeen de bewijswaarde ervan danig relativeert.

Haar taskara kan het bewijs leveren van haar identiteit en herkomst. Deze elementen worden in deze stand van zaken niet betwist. De overige bijgebrachte taskara's, alsook de enkele bladzijden uit het paspoort van haar vader en een kopie van de Afghaanse identiteitskaart van haar oom M. hebben betrekking op de identiteitsgegevens van deze personen. Het getuigschrift van haar school in Pakistan heeft geen betrekking op de kern van haar vluchtrelaas.

Inzake de foto met haar broer en een leerling, alsook inzake het publiciteitskaartje wordt in de bestreden beslissing op goede gronden gemotiveerd dat: *"De foto van uzelf, uw broer en uw leerling in uw winkel toont slechts aan dat jullie zich in een winkel met stoffen bevonden op het moment dat deze foto genomen werd. Uit deze foto kan geenszins blijken dat jullie zich bezighielden met legeruniformen, gezien er enkel gordijnen op de foto te zien zijn. Het door u neergelegde publiciteitskaartje van uw winkel, waarop een gordijn en legeruniform te zien is en waarover u aangeeft dat u dit bij elk uniform dat uw winkel verliet voegde om reclame te maken (CGVS, p. 13), heeft een bijzonder geringe bewijswaarde. Een dergelijk kaartje kan immers bijzonder gemakkelijk in scène gezet worden. Louter dit kaartje is dan ook geenszins afdoende om te bewijzen dat u daadwerkelijk met legeruniformen werkte."* Voormelde motieven worden volledig ongemoeid gelaten door de verzoekende partij. Ze vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door de verzoekende partij volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Wat betreft de dreigbrief verwijst de Raad opnieuw naar de voormelde objectieve landeninformatie over Afghaanse documenten. Gelet op deze landeninformatie, die door de verzoekende partij niet concreet wordt betwist of weerlegd, kan aan deze dreigbrieven dan ook slechts een geringe bewijswaarde worden toegekend. De bewijswaarde van deze dreigbrief wordt bovendien verder onderuit gehaald door volgende inhoudelijke bevindingen. Zo stelt de commissaris-generaal op goede grond dat: *“Echter zijn ook de data op de dreigbrieven niet coherent te noemen met uw verklaringen. De data op deze dreigbrieven betreffen 25/06/1442 (komt overeen met 8 februari 2021 in de Gregoriaanse kalender) en 2/7/1442 (14 februari 2021). Er kan aldus vastgesteld worden dat er ongeveer een week tussen deze twee dreigbrieven zit. Ofschoon dit enigszins in lijn ligt met uw verklaringen op het CGVS waarnaar hierboven verwezen werd, dient opgemerkt dat uw overige verklaringen tijdens uw persoonlijk onderhoud hiermee niet in overeenstemming gebracht kunnen worden. U gaf te kennen dat u de eerste dreigbrief kreeg vijftien of zestien dagen voor uw vertrek (CGVS, p. 21) en stelde later dat u de dag nadat u de tweede dreigbrief kreeg Afghanistan verliet (CGVS, p. 23). Het interval tussen de ontvangst van beide dreigbrieven is aldus meer dan twee weken. Dat u nadien als opmerking bij de notities van het persoonlijk onderhoud opwerpt dat u wilt corrigeren dat de eerste dreigbrief niet vijftien of zestien dagen voor uw vertrek gestuurd werd, maar wel een week voor uw vertrek, is een post factum verklaring van uwentwege, die geenszins afbreuk doet aan de vaststelling dat u geen coherente verklaringen aflegt over het tijds kader van de beweerde bedreigingen. Eens te meer gezien ook uit andere zaken die u zei af te leiden valt dat er meer dan één week tussen de dreigbrieven zit, is de inhoud van deze dreigbrieven geenszins coherent te noemen met uw verklaringen. Zo zei u dat uw vader ontvoerd werd zeven of acht dagen na de ontvangst van de eerste dreigbrief (CGVS, p. 11) en verklaarde u dat een week na de ontvoering van uw vader de tweede dreigbrief werd neergelegd (CGVS, p. 23). Het tijdplaatje met betrekking tot de dreigbrieven klopt aldus allerminst.”* Met het betoog in het verzoekschrift dat ze geen accuraat tijdsbesef heeft om te voldoen aan de maatstaven van de verwerende partij doet ze geen afbreuk aan voormelde motieven. Immers blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat de verzoekende partij tot de zevende klas naar school gegaan is in Pakistan (NPO, p.4). De verzoekende partij brengt ook een schoolattest bij om haar schoollopen in Pakistan te staven. Het gegeven dat ze geen accuraat tijdsbesef heeft betreft aldus een blote bewering die geenszins gestaafd wordt. Bovendien gaat ze voorbij aan het gegeven dat ze doorheen haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en tijdens het persoonlijk onderhoud zeer wisselende verklaringen heeft afgelegd omtrent het tijds kader van voormelde dreigbrieven die geenszins coherent zijn. Voorgaande bevindingen zijn immers voldoende determinerend om de bewijswaarde van de dreigbrief aan het wankelen te brengen. Waar de verzoekende partij kritiek uit op het motief van de bestreden beslissing inzake het gebruik van fotokopieën betreft dit een niet-determinerend motief van de bestreden beslissing, en dient derhalve niet te worden besproken. Het betoog van de verzoekende partij dat de verwerende partij deze dreigbrief van de hand doet door op algemene wijze te verwijzen naar corruptie en een mogelijk gebrek aan authenticiteit, mist gelet op voorgaande inhoudelijke beoordeling opnieuw feitelijke grondslag en kan derhalve niet dienstig worden aangevoerd.

De Facebooklink bevat ook geen relevante informatie met betrekking tot haar vluchtrelaas, minstens wordt dit door de verzoekende partij niet aangetoond.

De twee enveloppes tonen enkel aan dat de verzoekende partij post heeft ontvangen vanuit Afghanistan, niets meer.

De verzoekende partij brengt verschillende documenten om de tewerkstelling van haar vader te staven. Hieromtrent wordt terdege gemotiveerd dat: *“Hoe dan ook, met betrekking tot de documenten van uw vader valt het op dat deze dateren van zeer lang geleden. Het door u neergelegde originele certificaat van de ontmiijningscursus (document 2) werd opgemaakt in het jaar 90 – gelet op de vermelding van de maanden augustus en september kan afgeleid worden dat de westerse kalender gehanteerd werd door de opsteller van dit certificaat, waardoor het jaar van opmaak gesitueerd dient te worden in 1990, i.e. meer dan dertig jaar geleden. Met betrekking tot dit document kan bovendien opgemerkt worden dat het feit dat er staat dat de cursus plaatsvond van ‘4 september 90’ tot ‘19 augustus 90’ ernstige vraagtekens oproept met betrekking tot de authenticiteit van dit document. Van een dergelijk officieel document kan verwacht worden dat de beschrijving van een periode in de juiste volgorde zou gebeuren. De drie foto’s die u neerlegt waarvan u aangeeft dat uw vader hierop aan de slag is als ontmiijner (CGVS, p. 13; document 3) kunnen niet gelden als bewijs voor zijn recente activiteiten. Uit deze foto’s valt immers geenszins af te leiden wanneer deze precies genomen werden, laat staan wie er precies op afgebeeld staat. Tijdens uw interview op het CGVS werd er aangedrongen dat u meer recente documenten van het werk van uw vader diende neer te leggen (CGVS, p. 13, 15, 25). Dat jullie toen jullie in Pakistan waren wel documenten hadden maar dat die verbrand werden (CGVS, p. 13), biedt geenszins een voldoende excuus voor het*

ontbreken van deze documenten. Jullie hebben Pakistan intussen al immers sinds 2014 of 2015 verlaten. Dat deze documenten bij uw vader op het werk lagen (CGVS, p. 13), kan ook niet vergoelijken dat u geen begin van bewijs van de recente activiteiten van uw vader neerlegt. Na uw persoonlijk onderhoud op het CGVS maakte u uiteindelijk nog een kopie van een kaart van de Afghan Technical Consultants (ATC) van uw vader over waarop staat dat hij section leader was en die geldig was tot 31 maart 2011 (document 27; kopie).[...]. Hoe dan ook toont u met deze kaart die slechts geldig was tot 31 maart 2011 geenszins aan welke activiteiten uw vader in de periode nadien had. Ook uit het een document getiteld 'werkdOCUMENTEN ATC vader' (document 29; kopie) kan niets worden afgeleid met betrekking tot de recente activiteiten van uw vader. Dit betreft slechts algemene informatie over mijnen, een kaart met coördinaten en een onleesbaar document. Ook wat uw verklaringen aangaande de (recente) activiteiten van uw vader betreft, kunnen enkele opvallende hiaten in uw kennis vastgesteld worden." Door louter te stellen dat voormelde motieven niet zorgvuldig en redelijk zijn daar ze een badge van heeft bijgebracht heeft bijgebracht doet geen afbreuk aan voorgaande motieven, daar uit dit element geen recente tewerkstelling blijkt. Evenmin blijkt dit uit de documenten toegevoegd aan de aanvullende nota. Daarenboven heeft de verzoekende partij ook nooit aangegeven dat haar vader op een zeker ogenblik niet meer tewerkgesteld was en later opnieuw aangeworven werd.

Omtrent de documenten die betrekking hebben op haar voorgehouden neven wordt in de bestreden beslissing op goede gronden gemotiveerd dat: "Voorts dient te worden benadrukt dat uit deze documenten niet kan blijken dat het daadwerkelijk om uw familieleden gaat. Tijdens uw interview op het CGVS werd nochtans uitdrukkelijk aan u gevraagd om niet alleen documenten over het werk van uw neven bij het leger neer te leggen, maar ook documenten om aan te tonen dat het om uw neven gaat (CGVS, p. 15, 25). U legt weliswaar de taskara's van deze personen neer, maar op basis van de inhoud van deze taskara's kan niet blijken dat deze personen familieleden van u zijn. Hieruit blijkt immers geen link met uw persoon. Hoewel aan u uitdrukkelijk gevraagd werd om bijvoorbeeld ook foto's van u en uw neven samen te bezorgen (CGVS, p. 15), maakte u geen dergelijke foto's over. De werkdOCUMENTEN van M. en van S. en de door u neergelegde identiteitsdocumenten van M, S. en uw oom M. kunnen dan ook geen nieuw licht werpen op de voorgaande beslissing. Van de achterkant van een of meerdere certificaten is niet duidelijk tot welk document het toebehoort." Voormelde motieven worden volledig ongemoeid gelaten door de verzoekende partij. Ze vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door de verzoekende partij volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Hoewel de verzoekende partij een inspanning heeft gedaan om haar verzoek om internationale bescherming met documenten te staven, volstaan voormelde stukken wegens hun inhoud niet om in deze stand van zaken een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Bijgevolg moet verder worden nagaan of haar verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met haar land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd en blijf geven van een gegronde vrees voor vervolging. Bovendien kan de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen. Noch de commissaris-generaal noch de Raad moeten bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn.

8.3. Na lezing van het rechtsplegingsdossier kan in navolging van de commissaris-generaal slechts worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden vluchtmotieven van de verzoekende partij. Daargelaten de vraag of de verzoekende partij effectief als kleermaker werkte in Afghanistan, slaagt de verzoekende partij er niet om haar voorgehouden problemen met de taliban omwille van het maken van legeruniformen voor het Afghaanse leger en de tewerkstelling van haar vader als ontmijner aannemelijk te maken. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing inzake het vluchtrelaas van de verzoekende partij dan ook terecht dat:

- (i) de verzoekende partij zeer beperkte kennis heeft over de tewerkstelling van haar vader alhoewel ze voorhoudt dat hij gedurende meer dan dertig jaar voor dezelfde organisatie gewerkt heeft. Zo heeft de verzoekende partij geen kennis van waar precies in Paktia hij tewerkgesteld was, wat de naam van haar baas was, wat de naam van zijn collega's zijn en waarvoor de afkorting ATC staat.
- (ii) er ernstige tegenstrijdigheden zijn in het relaas van de verzoekende partij inzake het geschetste tijds kader en de bedreigingen die zij en haar vader kregen zowel bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingen zaken als in de loop van het persoonlijk onderhoud;
- (iii) de reactie van haar vader, met name dat hij gewoon huiswaarts keerde nadat de eerste dreigbrief ontvangen was terwijl uit de inhoud van de dreigbrief duidelijk blijkt dat de taliban eisen dat zij met hun werk stoppen en dat indien dit niet gebeurt ze gedood zullen worden afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het vluchtrelaas;

(iv) het geenszins plausibel is dat de verzoekende partij na de eerste dreigbrief te hebben ontvangen, alsook nadat haar vader ontvoerd werd door de taliban naar haar winkel ging. Des te meer omdat de verzoekende partij haar leerlingen ook nog aan het werk hield, en hen pas gevraagd heeft na ontvangst van de tweede dreigbrief te stoppen met werken;

(iv) de verzoekende partij geen coherente verklaringen aflegt over het ogenblik dat zij voor het laatst haar winkel betrad;

(v) de verzoekende partij geen weet heeft of de werkgever van haar vader op de hoogte gebracht werd, hier geen afdoende verklaring voor heeft, alsook dat de verzoekende partij geen interesse toont in de verdere afwikkelingen van haar problemen voor haar familie;

(v) de verzoekende partij nauwelijks op de hoogte is van de identiteit van haar belagers gelet op de vage verklaringen die ze hieromtrent aflegt, terwijl er redelijkerwijs verwacht mag worden dat de verzoekende partij en haar familieleden inspanningen zouden doen om zich dienaangaande grondig te informeren, onder meer om de veiligheidssituatie van de rest van haar familieleden verder in te schatten;

(vi) de verzoekende partij niet precies kan zeggen hoe vaak ze bij haar thuis langskwamen om haar te bedreigen na haar vertrek uit Afghanistan.

8.4. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt de verzoekende partij toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. In voorliggend verzoekschrift slaagt de verzoekende partij er niet in om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De verzoekende partij volhardt immers in haar vluchtrelaas, herhaalt eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, poneert een vrees voor vervolging en spreekt de gevolgtrekking door de commissaris-generaal tegen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Het betoog van de verzoekende partij dat het onredelijk is van de verwerende partij om te verwachten dat zij bewijzen bijbrengt inzake het contract dat zij en haar neef S. hadden betreft een niet-determinerend motief van de bestreden beslissing, en dient derhalve niet te worden besproken.

Voorts wordt er van de verzoekende partij niet verwacht dat zij details weet te vertellen over de tewerkstelling van haar vader. De vragen van de verwerende partij hebben betrekking op elementen waarvan men redelijkerwijze kan verwachten dat zij hierop kan antwoorden. Er werden haar verscheidenen vragen gesteld. Het betoog in het verzoekschrift doet geenszins afbreuk aan voormelde pertinente motieven: *“Zo is het bevreemdend dat u aangeeft dat hij in de laatste periode in Paktia werkte, maar dat u niet kan aangeven waar precies in Paktia (CGVS, p. 17). U kent noch de naam van de baas van uw vader, noch de naam van collega's van uw vader (CGVS, p. 17). Het doet overigens de wenkbrauwen fronsen dat u met betrekking tot de organisatie waar uw vader meer dan dertig jaar gewerkt zou hebben slechts kon zeggen dat ATC de afkorting is voor Afghanistan Technical 'iets' (CGVS, p. 17). Indien u en uw vader daadwerkelijk door de taliban belaagd werden omwille van het werk van uw vader voor ATC zou verwacht worden dat u minstens voluit de naam van de organisatie Afghan Technical Consultants zou kennen.”* Daarenboven staat op de badge die bijgebracht wordt duidelijk aangegeven dat ATC staat voor “Afghan Technical Consultants”. Aldus kon van de verzoekende partij redelijkerwijze verwacht worden dat ze kennis had waarvoor de afkorting ATC staat. Daarenboven houdt de verzoekende partij enerzijds voor dat haar vader onafgebroken als ontmijner gewerkt heeft voor het Afghaans leger en anderzijds stelt ze in Pakistan geboren te zijn, daar illegaal te hebben verbleven tot 2014-2015 omdat haar ouders naar Pakistan gevlucht zijn omwille van de oorlog tegen de Russen (NPO, p. 3-4). Gedurende deze periode werkte haar vader als ontmijner in Afghanistan en keerde hij periodiek terug om zijn familie gedurende een tiental dagen te bezoeken in een vluchtelingenkamp in Pakistan alwaar ze illegaal verbleven (NPO, p.4). Het is weinig plausibel dat iemand met het voorgehouden profiel van haar vader, namelijk iemand die tewerkgesteld was als ontmijner voor het Afghaans leger, zijn familie gedurende twintig jaar illegaal liet verblijven in Pakistan in een vluchtelingenkamp. De verzoekende partij brengt weliswaar een fotokopie van het paspoort van haar vader bij, maar hieruit blijkt geenszins dat haar vader meermaals heen en weer gereisd is tussen Afghanistan en Pakistan tot 2014-2015. Waar in het verzoekschrift geschreven staat *“de raadvrouw van de verzoekende partij kan de scholingsgraad niet nagaan”*, mist een dergelijk betoog feitelijke grondslag daar ze dit eenvoudig aan de verzoekende partij had kunnen vragen. Daarenboven blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat de verzoekende partij tot de zevende klas naar school gegaan is in Pakistan (NPO, p.4). De verzoekende partij brengt ook een schoolattest bij om haar schoollopen in Pakistan te staven.

De verzoekende partij kan geenszins gevolgd worden in haar betoog dat zij en haar familie zich niet geïnformeerd hebben naar de identiteit van de belagers omdat ze niet meer risico wilden lopen gelet op de opmars van de taliban. Immers wordt in de bestreden beslissing terdege opgemerkt dat dit redelijkerwijze van de verzoekende partij kon verwacht worden zodat zij en haar familie hun veiligheidssituatie konden inschatten.

Waar de verzoekende partij betoogt dat ze wel degelijk voorzorgsmaatregelen genomen heeft door zelf maar een uurtje naar de winkel te gaan, verliest ze uit het oog dat zij haar winkel opengehouden heeft, haar leerlingen bleven werken om uniformen voor het leger te maken terwijl ze voorhoudt effectief bedreigd te zijn geweest omwille van deze activiteiten. Het gegeven dat ze voorhoudt zelf maar kortstondig naar de winkel gegaan te zijn doet geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing.

In haar verzoekschrift betoogt de verzoekende partij dat de verwerende partij niet afdoende rekening houdt met de wijze waarop haar contact met haar familie verloopt waardoor zij niet goed geïnformeerd kan worden omtrent hetgeen gebeurd is na haar vertrek. Dit betreffen veronderstellingen die ze geenszins staft, en die ook geen grondslag vinden in de notities van het persoonlijk onderhoud. Daarenboven heeft de verzoekende partij zelf aangegeven dat ze om de maand à anderhalve maand contact heeft met haar neef (NPO, p. 6). Bijgevolg had ze ruim voldoende de tijd om zich terdege te informeren. Daarenboven blijkt dat wanneer de protection officer hieromtrent verdere vragen stelt, ze naast de kwestie antwoordt door te stellen dat haar neef haar gezegd heeft dat hij verschillende keren naar het districtshuis gegaan is (NPO, p.22).

8.5. Wat betreft haar vrees voor vervolging omwille van haar specifiek profiel als familielid van personen die voor de Afghaanse overheidsdiensten werkten, namelijk haar oom, neven en vader, wijst de Raad op wat volgt.

Na lezing van het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier (in het bijzonder EUAA “Afghanistan targeting of individuals” van augustus 2022, EUAA “Key socio-economic indicators in Afghanistan” van augustus 2022 en EUAA “Country Guidance Afghanistan” van januari 2023, p. 54-58) besluit de Raad dat familieleden van personen die werkzaam waren voor de voormalige Afghaanse veiligheids- en overheidsdiensten in bepaalde gevallen een gegronde vrees voor vervolging kunnen hebben, maar dat heden niet blijkt dat er sprake is van een systematische vervolging van familieleden van personen die werkzaam waren voor de voormalige Afghaanse veiligheids- en overheidsdiensten.

Een individualiseringsvereiste blijft aldus van toepassing. Het is aan de verzoekende partij om met concrete aanwijzingen aannemelijk maken dat zij omwille van haar familiebanden met personen die werkzaam waren voor de voormalige Afghaanse veiligheids- en overheidsdiensten dreigt te worden geïdendeerd of vervolgd bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst. De verzoekende partij slaagt er evenwel niet in zulk risico *in concreto* aannemelijk te maken.

Zoals blijkt uit hetgeen voorafgaat maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat haar vader voorafgaand aan haar vertrek uit Afghanistan tewerkgesteld was als ontmiener, hierdoor door de taliban werd bedreigd en ontvoerd. Bovendien maakt ze niet aannemelijk dat ze familie is van M, S. en M. Daarenboven heeft de verzoekende partij nog contact met een neef bij wie haar moeder en broer wonen. Noch deze personen noch haar zussen ondervinden problemen omwille van de tewerkstelling van haar vader, van M, S. en M.

Gelet op het geheel van de voorgaande bevindingen besluit de Raad dat er in deze stand van zaken geen concrete, laat staan ernstige indicaties blijken die in hoofde van de verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging bij terugkeer naar Afghanistan omwille van de werkzaamheden van haar vader en van M, S. en M.

8.6. De Raad wijst erop dat de neergelegde documenten samen met haar verklaringen moeten worden beoordeeld in het kader van een integrale beoordeling en onderzoek naar haar vrees voor vervolging, dat de voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet cumulatief zijn en dat het leveren van een inspanning om documenten voor te leggen niet volstaat om het voordeel van de twijfel toe te kennen.

De voorgelegde documenten worden *in casu* niet aangevuld en geruggesteund door geloofwaardige verklaringen. De inhoud en zeer beperkte bewijswaarde van deze documenten wegen niet op tegen de

opeenstapeling van tegenstrijdigheden, vaagheden, lacunes, incoherenties en onaannemelijkheden in haar verklaringen die hierboven worden vastgesteld.

Het geheel aan verklaringen en documenten in acht genomen, bezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Afghanistan, besluit de Raad samenvattend en in navolging van de commissaris-generaal, dat aan de voorgehouden problemen en vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht en dat haar beweerde vrees voor vervolging door de taliban bij terugkeer naar Afghanistan bijgevolg niet aannemelijk wordt gemaakt. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Aldus blijkt niet dat de verzoekende partij voor haar komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties.

8.7.1. In het verzoekschrift wordt tevens gewezen op een “vrees als terugkeerder” uit het Westen. Er wordt aangevoerd dat de verwerende partij geen onderzoek gevoerd heeft naar een mogelijke verwestering, gezien zij geen vragen gesteld zou hebben over de invloed van haar verblijf in België. Hierbij wordt onder meer gewezen op de arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 31 maart 2022 met nr. 270 813 en van 13 oktober 2022 met nr. 278 900. Verder citeert de verzoekende partij fragmenten uit twee persartikels, uit het UK Home Office rapport van februari 2022, uit het Nansen-profiel van oktober 2021 en uit het EASO COI-rapport van 2 september 2020.

8.7.2. Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het verder van belang vooreerst zicht te krijgen op de huidige ‘geldende normen’ in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekende partij haar profiel en het handhavingsbeleid ervan.

Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft *de-facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “Policing

Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA "Afghanistan security situation" augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft "zina"– d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken. (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, Afghanistan targeting of individuals)

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 December 2021 in EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan,

evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “Guidance Note” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “Afghan nationals perceived as ‘Westernised’”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “to play the game”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “Country guidance: Afghanistan” januari 2023, p. 21 en 72-79).

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor de verzoekende partij om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten haar individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

8.7.3. Heden maakt de verzoekende partij nergens aannemelijk dat zij zich dermate westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt dat zij bij terugkeer naar Afghanistan om deze reden problemen zal kennen onder het talibanregime en zijn huidige wetgeving, voorschriften, gebruiken en aanbevelingen. Enig internaliseren van westerse waarden en normen wordt niet *in concreto* aangetoond.

Een louter door tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl is in beginsel geen afdoende reden om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoekende partij aannemelijk maakt dat deze levenswijze bijzonder belangrijk is voor haar en een wezenlijk bestanddeel vormt van haar identiteit of haar morele integriteit. Het komt aan de verzoekende partij toe om dit aan te tonen, met name dat zij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor haar identiteit of morele integriteit dat er van haar niet mag worden verwacht dat zij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. De verzoekende partij blijft daartoe evenwel in gebreke.

Blijkens haar verklaringen is de verzoekende partij in België aangekomen in september 2021, op vijftientwintigjarige leeftijd. De verzoekende partij heeft weliswaar tot 2014-2015 in Pakistan gewoond doch heeft ze gedurende zes jaar in Afghanistan gewoond, al waar ze deelnam aan het sociale en economische leven. De verzoekende partij laat na aan te tonen dat zij de Afghaanse gebruiken, waarden en normen heden niet langer kent. Ook laat ze na om *in concreto* aan te tonen dat zij ondertussen dermate zou zijn verwesterd of als zodanig zou worden gepercipieerd dat zij niet zou kunnen terugkeren naar Afghanistan. Het loutere gegeven dat de verzoekende partij in België verblijft toont op zich immers geen daadwerkelijke verwestering aan, d.i. een internaliseren van westerse waarden en normen, noch kan een loutere scholing op afdoende wijze een toegeschreven verwestering aannemelijk maken. Alleszins blijft de verzoekende partij in gebreke dit op enige wijze *in concreto* uiteen te zetten, laat staan dit te onderbouwen.

De duur van haar verblijf in België, *in casu* bijna twee jaar sinds haar aankomst in september 2021 toen de verzoekende partij vijftientwintig jaar was, is, gelet op wat voorafgaat, niet van die aard dat kan worden aangenomen dat zij dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat zij geen sterke voeling meer zou hebben met haar land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden, mede gelet op haar verklaring dat zij nog contact heeft met haar familie. Met een loutere verwijzing naar haar verblijf in Europa, zonder meer, maakt de verzoekende partij dan ook geenszins concreet aannemelijk dat zij daadwerkelijk is verwesterd, noch dat zij om deze reden zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd. Uit het lezen van de notities van het persoonlijk onderhoud bij de commissaris-generaal blijkt immers dat de verzoekende partij nog steeds contact heeft met haar familie in Afghanistan. Zo stelt ze om de maand of anderhalve maand nog contact met haar neef te hebben bij haar moeder en broer. Hieruit blijkt dat de verzoekende partij nog steeds een netwerk heeft in Afghanistan waarop zij kan terugvallen in het geval van een terugkeer naar haar land van herkomst maar ook dat ze op de hoogte is, of zou kunnen zijn, van hoe haar maatschappij of familie kijkt naar mensen die zich in het Westen bevinden en wat de gevolgen voor haar zouden zijn bij een eventuele terugkeer.

De verzoekende partij duidt verder nergens *in concreto* aan dat er in haar hoofde sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Zij maakt niet aannemelijk dat zij zich Westerse gedragingen of opvattingen heeft eigen gemaakt waardoor zij verwesterd zou zijn of als dusdanig zou worden gepercipieerd bij terugkeer naar Afghanistan, laat staan dat zij om die reden dreigt te worden vervolgd of geviséerd.

Gelet op het voorgaande, maakt de verzoekende partij, die nog maar een kleine twee jaar in België is en de meeste van haar vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht, niet aannemelijk dat zij bij terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als iemand die de sociale normen niet respecteert en als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden en dat zij in die zin een risico loopt om te worden vervolgd. De verzoekende partij beweert ook nog dat zij bij terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als spion of ongelovige doch zij laat na deze bewering uit te werken of op enige wijze uiteen te zetten waarom men haar bij een terugkeer naar Afghanistan als 'spion' of 'ongelovige' zal beschouwen. Zij maakt dit geenszins concreet aannemelijk met de loutere verwijzing naar haar verblijf in Europa.

Waar de verzoekende partij aanvoert dat verwerende partij geen onderzoek gevoerd heeft naar haar mogelijke verwestering gezien zij geen vragen gesteld zou hebben over de invloed van haar verblijf in België, moet de Raad aanstippen dat de verzoekende partij werd gehoord na de machtsovername van de Taliban en zij tijdens dit persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, zij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en zij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De verzoekende partij verwijt de verwerende partij haar geen specifieke vragen te hebben gesteld over de invloed van haar verblijf in België doch gaat er hiermee aan voorbij dat zij evenwel uitdrukkelijk werd gevraagd de redenen uiteen te zetten waarom zij niet kan terugkeren naar Afghanistan, en of zij en/of haar advocaat nog iets toe te voegen had aan haar relaas.

Het gegeven dat de verzoekende partij geen specifieke vragen werd gesteld omtrent bovenvermelde elementen ontnam haar geenszins de mogelijkheid om haar verzoek om internationale bescherming op nuttige wijze aan te vullen of te wijzigen in het licht van de fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan en desgevallend, in de huidige stand van de procedure, individuele elementen of persoonlijke omstandigheden voor te leggen bij de beoordeling in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Immers kan de verzoekende partij dit ook nog bewerkstelligen via het verzoekschrift en via een aanvullende nota. Hierbij dient benadrukt te worden dat de Raad ertoe gehouden is een volledig en *ex nunc*-onderzoek te voeren van zowel de juridische als de feitelijke gronden van een beroep. Hij is

daarbij verplicht zowel de elementen, feitelijk en rechtens, waarmee de commissaris-generaal rekening heeft gehouden of had kunnen houden, als de elementen die zich na de vaststelling van de bestreden beslissing hebben aangediend, te onderzoeken (HvJ 25 juli 2018, C-585/16, Alheto, ptn. 105-106, 118). De Raad onderzoekt steeds of hij de bestreden beslissing kan bevestigen of hervormen (de artikelen 39/2, § 1, tweede lid, 1°, en 39/76, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet). De Raad kan daarnaast de bestreden beslissing vernietigen, hetzij omdat hieraan een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet).

In casu heeft de verzoekende partij ruimschoots de mogelijkheid gehad om tijdens haar gehoor, in haar verzoekschrift, bij aanvullende nota of ter terechtzitting op nuttige en effectieve wijze te duiden welke invloed de machtsovername door de taliban sinds augustus 2021 heeft gehad op haar eigen persoonlijke situatie. Met de elementen aangevoerd in het verzoekschrift is bij huidig arrest terdege rekening gehouden (zie *supra*).

In zoverre verzoekende partij wijst op het leven onder talibanbewind, stipt de Raad nog aan dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Bovendien wijst de Raad er nog op dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van een dergelijke vrees.

Zo de verzoekende partij op verschillende plaatsen doorheen het verzoekschrift verwijst naar 's Raads rechtspraak dient te worden onderstreept dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgisch recht. Bovendien toont de verzoekende partij niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van vernoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op haar individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat zij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering.

8.8. In zoverre de verzoekende partij in het verzoekschrift aanvoert dat het Commissariaat-generaal een manifeste appreciatiefout begaat door telkens de meest nadelige interpretatie te weerhouden en een gedeeltelijke analyse van de relevante feiten te maken, dient opgemerkt te worden dat dit een blote bewering betreft daar de verzoekende partij niet aantoonbaar waar een andersluidende interpretatie of analyse van de verwerende partij tot een andere beslissing zou hebben kunnen leiden. De verzoekende partij brengt ook geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal bevooroordeeld zou zijn geweest of dat haar verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het Commissariaat-generaal onpartijdig en hebben dezen geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoekende partij. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

8.9. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

9. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

9.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door de verzoekende partij geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

9.2. In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

9.3. In de mate dat verzoekende partij verwijst naar de humanitaire situatie en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (heden: de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld

in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld, kan niet blijken dat de algemene preciaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de preciaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de COVID-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoekende partij in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat zij behoort tot een groep van geviseerde personen; zij toont niet aan dat zij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoekende partij naar Afghanistan omwille van de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

9.4. Opdat aan de verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's - aanvallen en 'unexploded ordnance', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122).

Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de Taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoekende partij is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoekende partij voert echter geen persoonlijke elementen aan die aantonen dat zij bij een terugkeer naar haar regio van herkomst een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van haar leven of vrijheid.

9.5. Gelet op het voormelde, toont de verzoekende partij niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij werd gehoord op het Commissariaat-generaal. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar voogd en haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Ook werd er rekening gehouden met de opmerkingen geformuleerd bij de notities van het persoonlijk onderhoud. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

11. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

12. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juli tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,
dhr. M. DENYS,

kamervoorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS